

In het Leidsch Dagblad van 11 januari 2013 las ik ontstemde reacties van ondernemers naar aanleiding van de nieuwjaarstoespraak van Reinier Asberg, voorzitter van collega ondernemersvereniging BV Leiden, daags na de stimulerende woorden van onze eigen voorzitter Peter Jongejan in de Stadsgehoorzaal.

“De zwaarste klappen moeten nog komen voor het Leidse bedrijfsleven”, zo meende Asberg en hij baseerde die sombere uitzichten mede op het gegeven dat het MBK Leiden als enige gebied in de Randstad in 2011 rode cijfers had geschreven. Asberg had signalen opgevangen dat het in 2012 nog beroerder was geweest. Het aantal faillissementen zou zijn meegevallen omdat er nog “vet op de botten” zou zitten maar dat zou zienderogen afnemen.

De aanwezige ondernemers vonden de boodschap van Asberg te somber en demotiverend. Zij hadden juist het idee dat het langzamerhand wel weer beter ging met de Leidse economie. Ik sloeg de krant dicht en bedacht me dat die morgen bij het oude papier zou liggen. Net als het “nieuws” van vandaag. En wat was eigenlijk de essentie daarvan? Wat bij mij bleef hangen was dat ondernemers nog steeds balanceren tussen hoop en vrees. Die vrees wordt natuurlijk aangewakkerd als het bericht komt dat ook ondernemers die al jarenlang een naam hoog houden in de regio het niet meer redden en failliet gaan.

Asberg heeft natuurlijk gelijk dat we onze ogen niet moeten sluiten voor de nieuwe economische werkelijkheid die betekent dat we het anders moeten gaan doen dan vroeger. Anderzijds is het interessant om de taalkundige oorsprong van het woord “crisis” eens nader te bekijken. In het oude Grieks betekent crisis namelijk “moment van de waarheid”, een moment waarop we keuzes moeten maken die van grote invloed zijn op de toekomst.

Vier jaar geleden was het Barack Obama die het motto “Yes, we can” introduceerde in Amerika waar toen de economische crisis was ontstaan en die volop negatieve effecten sorteerde. Het motto van Obama inspireerde de Amerikanen om terug te gaan naar hun roots, naar het besef en de overtuiging dat Amerika het land is waar alles mogelijk is. En alhoewel ook Obama er niet aan ontkwam dat zijn volk de eigen frustratie op hem projecteerde is hij (gelukkig) herkozen omdat hij verbindt en “sprankelt”. Omdat hij verantwoordelijkheid neemt en mensen hun eigen verantwoordelijkheid laat nemen.

De moderne leider anno 2013 is dus een man of vrouw die anderen in hun eigen kracht zet. Ja, er is op dit moment een crisis in de meest letterlijke zin van het woord (een noodsituatie) maar er is tevens een crisis in de betekenis die de Oude Grieken er aan gaven, namelijk een opening naar de toekomst. Peter Jongejan toonde zich in zijn nieuwjaarsrede een realist en sloot zijn ogen niet voor de veranderde economische werkelijkheid. Daarnaast wees hij met name ook op de ondernemingskracht, de durf, de creativiteit en het rotsvaste vertrouwen van de ondernemers in Katwijk, Valkenburg en Rijnsburg. “Ja, wij kunnen het” echode

Bob Heeren

in de hoofden en harten van de aanwezigen na. De positieve boodschap bleef hangen.

Wat heeft dit alles nu te betekenen in een juridische rubriek? Als u zich als ondernemer een verbindend en sprankelend leider toont en u uw medewerkers in hun kracht zet betekent dit dat die personen ook een eigen verantwoordelijkheid hebben waarop ze kunnen en mogen worden nagekomen. Dat is de perfecte opmaat voor een volwassen samenwerkingsrelatie die als het even kan schriftelijk wordt vastgelegd en op vaste tijdstippen wordt geëvalueerd.

Daarmee slaat u meerdere spreekwoordelijke vliegen in één klap: u houdt u zelf en uw medewerkers scherp. En u bouwt een perfect “dossier” op voor als het toch fout mocht gaan. Daarmee bespaart u in dat geval dus geld en als het goed gaat verdient u er meer geld door.

Ik zal een kopie van dit artikel aan Reinier Asberg mailen, met dank voor zijn durf om alle ondernemers bij de les te houden.

mr drs R.P. (Bob) Heeren
mediator

